

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.427 van 19 april 2016
in de zaak A. 212.580/XIV-35.651**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pascal Malumgre
 kantoor houdend te 3980 Tessenderlo
 Lichtveld 38/001
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Landsverdediging, thans
de minister van Defensie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 mei 2014, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van 10 maart 2014 van de Directeur-generaal Human Resources (DGHR) HRB-VR-MITS: 14-00107816, houdende weigering van de aanvraag tot toekenning van een andere vakrichting [...] en hernomen in het model B op 11 maart 2014”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 228.871 van 22 oktober 2014 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend. Verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 november 2015.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, bijgestaan door advocaat Pascal Malumgré, en kapitein-commandant van het Vliegwezen Maarten Kerckhofs, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is beroepsofficier van niveau B en is benoemd tot kapitein-commandant.

Verzoeker is licentiaat in de gerontologie (juni 1999). Hij behaalde op 5 oktober 2001 het certificaat aanvullende vorming preventie-

adviseurs arbeidsveiligheid en op 1 oktober 2004 het certificaat aanvullende vorming preventieadviseurs arbeidsveiligheid Niveau 1.

3.2. Op 4 november 2013 neemt verzoeker kennis van de beslissing van de chef van de divisie Beheer Human Resources dat hij in de vakrichting “*Supply chain* en mobiliteit” wordt ingeschreven.

3.3. Op 10 januari 2014 vraagt verzoeker, via “model B”, de verandering van vakrichting “*Supply chain* en mobiliteit” naar die van “Speciale technieken” (hierna soms: VR ST).

3.4. Op 10 maart 2014 beslist de directeur-generaal Human Resources dat deze aanvraag tot inschrijving in de vakrichting “Speciale Technieken” niet wordt aanvaard.

Deze beslissing bevat de volgende motivering:

“De gevolgde vorming en de opgedane ervaring zijn niet aan de VR ST gebonden.”

Op het ingediende “model B” wordt vermeld dat de aanvraag tot inschrijving is geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing.

3.5. Verzoeker neemt op 25 maart 2014 kennis van het “model B” en van de voormelde beslissing van 10 maart 2014 en voegt dezelfde dag een verweerschrift toe aan het ontvangen “model B”.

Dit verweerschrift wordt op 3 april 2014 “zonder gevolg” geklasseerd en op 8 april 2014 overgezonden naar verzoekers eenheid.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. In zijn memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat het administratief dossier neergelegd door de verwerende partij onvolledig is. Het administratief dossier moet alle stukken bevatten op basis waarvan de beslissing is genomen en alle stukken die nodig zijn om de feiten correct te kunnen beoordelen. Verzoeker oordeelt dat zijn persoonlijk dossier dat in het bezit is van de verwerende partij alle stukken bevat die zijn aanvraag om van vakrichting te veranderen staven. De verwerende partij neemt er volgens verzoeker enkel de stukken in op die kaderen binnen haar memorie van antwoord. Niet kan worden uitgesloten dat de verwerende partij zich niet op het (volledig) persoonlijk dossier van verzoeker heeft gebaseerd bij het nemen van de bestreden beslissing. Anderzijds meent verzoeker dat een aantal stukken uit het administratief dossier moeten worden verwijderd omdat zij, om diverse redenen, niet zouden beantwoorden aan de vereisten die aan een administratief dossier worden gesteld.

Beoordeling

5. Verzoeker kan, wat het administratief dossier betreft, worden bijgevallen in zijn stelling dat het administratief dossier alle stukken op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen en alle stukken die nodig zijn om de feiten correct te kunnen beoordelen, moet bevatten. In die benadering is het administratief dossier inderdaad onvolledig in de mate dat het persoonlijk dossier van verzoeker er niet is aan toegevoegd. De verwerende partij voegt daarentegen wel de certificaten van de aanvullende vormingen preventieadviseur niveau 2 en niveau 1 en het bewijs van aanstelling van verzoeker als preventie-adviseur, zodat voldoende duidelijke bewijzen betreffende de vorming en de ervaring van verzoeker voorliggen hetgeen de Raad van State heeft toegelaten zijn rechterlijke controle uit te oefenen zodat het normdoel is bereikt.

Het voorgaande sluit niet uit dat het administratief dossier andere stukken kan bevatten die nuttig kunnen zijn voor de beoordeling van de zaak. In die zin is er dan ook geen reden om in te gaan op de vraag van verzoeker om die stukken uit het administratief dossier te weren, met dien verstande dat die stukken de bestreden beslissing niet kunnen ondersteunen zoals stukken die van latere datum zijn dan de bestreden beslissing dateren, niet gedagtekend of ondertekend zijn, enzovoort.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

6. De verwerende partij betwist in haar memorie van antwoord het belang van verzoeker bij het door hem ingestelde annulatieberoep.

De verwerende partij meent dat verzoeker in de categorie beroepsofficier niveau B geen aanspraak meer kan maken op bevordering omdat hij reeds kapitein-commandant is, zijnde de hoogste graad waartoe een officier van niveau B kan worden benoemd. De aanduiding in een vakrichting heeft geen impact voor verzoeker op het vlak van een eventuele bevordering. Voorts is verzoeker binnen Defensie werkzaam in een functie van preventie-adviseur en geniet hij, behoudens het geval van een overplaatsing op aanvraag, ingevolge artikel 17 van de wet van 20 december 2002 ‘betreffende de bescherming van de preventieadviseurs op het werk’ “op basis van zijn uitgeoefende functie van een wettelijke bescherming op het vlak van een eventuele mutatie zonder dat de vakrichting een beoordelingscriterium is”. De verwerende partij stelt voorts dat “de vraag rijst” of de “plaats van aanwijzing” wel kan worden betrokken bij het beoordelen van verzoekers belang omdat “gewone militaire overplaatsingen” maatregelen van inwendige orde zijn die niet aanvechtbaar zijn voor de Raad van State. Zij besluit dat verzoeker zich evenmin kan beroepen op een eventuele overplaatsing wegens het behoren tot een bepaalde vakrichting om zijn belang aan te tonen.

Tot slot, ontwaart de verwerende partij een gebrek aan belang in hoofde van verzoeker omdat de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing verzoeker geen voordeel kan verschaffen. In de vakrichting “ST” zijn “functies met zeer specifieke competenties opgenomen op basis van bepaalde diploma’s” waarover verzoeker niet beschikt zodat hij niet kan bereiken wat hij nastreeft met het onderhavige beroep.

7. In haar laatste memorie stelt zij, na een omstandige uitleg over de (historiek van de) toepasselijke regelgeving, dat de wetgever met de wet van 31 juli 2013 ‘tot wijziging van de wet van 28 februari 2007 tot vaststelling van het statuut van de militairen van het actief kader van de Krijgsmacht en tot wijziging van sommige bepalingen betreffende het statuut van het militair personeel’ is afgestapt van het principe van de vlakke loopbaan voor experts en deskundigen. De (vroegere) expertisedomeinen zijn nu “ofwel vakrichtingen ofwel competentiepoolen” geworden. Het expertisedomein “Milieu en preventie” werd een competentiepool terwijl het expertisedomein “Speciale technieken” een vakrichting werd. Hoewel de expertisedomeinen vakrichtingen of competentiepoolen zijn geworden, blijft de oorspronkelijke wil gehandhaafd om “een link te leggen tussen het behoren tot sommige vakrichtingen of competentiepoolen en het bezit van een welbepaald diploma”. De militair wordt krachtens de toepasselijke wetgeving voorlopig in een vakrichting ingeschreven “op het tijdstip waarop de militair een basisvorming aanvangt” en, definitief, “uiterlijk wanneer de betrokken militair zijn basisvorming met succes heeft beëindigd” terwijl “functies in een competentiepool eigenlijk doorstroomfuncties zijn, in een tweede deel van de loopbaan”. Aangezien verzoeker behoorde tot het korps van de logistiek van de Landmacht is hij, krachtens de overgangsregeling bedoeld in artikel 243 van de wet van 28 februari 2007 ‘tot vaststelling van het statuut van de militairen van het actief kader van de Krijgsmacht’ en artikel 6 van het uitvoeringsbesluit van 9 juli 2007 ‘betreffende de organisatie van de vakrichtingen en competentiepoolen’ en de bijhorende tabellen I en II van bijlage B bij dat besluit, ingeschreven in de vakrichting “Supply chain en mobiliteit”. Een overgang van het korps van de logistiek van de Landmacht naar de vakrichting “Speciale technieken” is niet

voorzien in de tabel I van bijlage B van het genoemde koninklijk besluit. De verwerende partij stelt: “Dit is logisch, een militair die een basisfunctie uitoefent m.b.t. een logistieke functie, zal op grond van deze basisfunctie niet kunnen worden gelinkt aan de vakrichting “Speciale technieken”, ongeacht of deze voorbehouden is aan specifieke en limitatief bepaalde diploma’s”. Artikel 7, § 2, van het koninklijk besluit van 9 juli 2007 en de daarin vervatte criteria op grond waarvan een militair ook in een vakrichting kan worden ingeschreven op basis van met succes gevolgde niet-statutaire vormingen en op basis van professionele ervaring en waarnaar in het auditoraatsverslag wordt verwezen, kunnen volgens de verwerende partij “niet apart worden gelezen” van artikel 6 van datzelfde besluit en de daarin vervatte basisregel. Artikel 7, § 2 regelt slechts de uitzonderlijke gevallen waarvoor er “geen match bestaat tussen het vroegere korps van de betrokken militair en de nieuwe vakrichting en dit op basis van de principes van competentie management en rekening houdende met de behoeften van de Krijgsmacht”. Door de certificaten die verzoeker behaalde in het kader van zijn postacademische vorming en zijn erkenning binnen defensie als preventie-adviseur, wat een verworven competentie is, maakt hij (tevens) deel uit van de competentiepool “Milieu en preventie”. Hij kan evenwel in geen enkel geval tot de vakrichting “Speciale technieken” behoren.

De verwerende partij blijft dan ook “in hoofddorde” bij haar standpunt dat verzoeker belang bij het beroep ontbeert.

Beoordeling

8. De verwerende partij kan niet worden gevolgd. Zij gaat eraan voorbij dat artikel 44 van het koninklijk besluit van 7 november 2013 ‘betreffende de overgang binnen dezelfde personeelscategorie, de sociale promotie en de promotie op diploma naar een hogere personeelscategorie’ in een overgangsmaatregel voorziet ten gevolge waarvan verzoeker, in afwijking van artikel 13 van datzelfde besluit, nog over de mogelijkheid beschikt om zich kandidaat te stellen voor overgang van officier van niveau B naar officier van

niveau A. De door de verwerende partij ingeroepen exceptie vertrekt aldus van een verkeerd uitgangspunt. Het is niet omdat verzoeker in de graad van kapitein - commandant de hoogste graad binnen niveau B heeft bereikt dat hij geen aanspraak zou kunnen maken op een bevordering naar officier van niveau A.

9. De verwerende partij kan niet worden bijgevalen waar zij stelt dat verzoeker met het door hem ingediende vernietigingsberoep niet bekomen kan wat hij ermee beoogt, namelijk dat hij ingeschreven wordt in de vakrichting “Speciale technieken” omdat hij niet over één van de daartoe vereiste diploma’s beschikt. Het door de verwerende partij aangehaalde “diplomavereiste” kan hoogstens worden afgeleid uit een stuk van het administratief dossier dat door de verwerende partij wordt aangeduid als “een intern document van de Algemene Directie *Human Resources*”. In dat intern document worden de functies opgesomd die deel uitmaken van de vakrichting “Speciale technieken”. Volgens die nota vragen “de functies hernomen in deze vakrichting [...] zeer specifieke competenties die men niet vindt bij Defensie. Dit personeel is gerekruteerd buiten Defensie op basis van een diploma, in functie van de behoeften”. Dat document vermeldt geen auteur, is niet ondertekend noch gedagtekend of bekendgemaakt en vermeldt evenmin de juridische grondslag waarop het is gesteund. Het document ontbeert normatieve kracht. Bovendien vindt het aan het bezit van welbepaalde diploma’s voorbehouden recht op toegang tot de vakrichting “Speciale technieken” geen steun in artikel 7, § 2, van het koninklijk besluit van 9 juli 2007 ‘betreffende de organisatie van de vakrichtingen en competentie-pools’. De verwerende partij wijst voorts geen reglementaire bepaling aan die de toegang tot de betrokken vakrichting voorbehoudt aan het bezit van specifieke en limitatief opgesomde diploma’s.

De omstandige uitleg die de verwerende partij op dit punt nog verschaft in haar laatste memorie wat de historiek en de draagwijdte van de huidige regeling betreft en waartoe zij bij haar laatste memorie nog een overtuigingsstuk voegt, overtuigt niet. Met het door haar bijgebrachte stuk -, getiteld “Verslag aan de Koning” (waarvan overigens niet blijkt dat het in het

Belgisch Staatsblad werd gepubliceerd), wordt niet aangetoond dat verzoeker “in geen enkel geval” in de vakrichting “Speciale technieken” kan worden ingeschreven. Zoals de verwerende partij zelf aangeeft, verlenen de artikelen 6 en 7 van het koninklijk besluit van 9 juli 2007 uitvoering aan de overgangsmaatregel bedoeld in artikel 243 van de wet van 28 februari 2007. Het genoemde artikel 243, § 1, bepaalt dat de officier en onderofficier bij de inwerkingtreding van die bepaling ingeschreven worden in een vakrichting. Krachtens artikel 243, § 2 van die bepaling gebeurt de inschrijving in een vakrichting op basis van (1) hetzij het korps of de specialiteit van betrokken militair; (2) hetzij een uitgeoefende functie of een genoten opleiding in het domein van de betrokken vakrichting.

Op grond van de in artikel 243, § 5, verleende machtiging om de nadere regels voor de inschrijving in de vakrichtingen te bepalen, bepalen de artikelen 6 en 7 van het koninklijk besluit van 9 juli 2007 dat de korpsen en specialiteiten opgesomd in de koninklijke besluiten van 5 oktober 1976 en 13 januari 2003, worden opgenomen in de vakrichtingen overeenkomstig de tabellen I en II van bijlage B bij dat besluit (art. 6, § 1), met dien verstande dat de militair (ook) in een vakrichting kan worden ingeschreven volgens de criteria bepaald in artikel 7, § 2 van datzelfde besluit (art. 6, § 2). De in het genoemde artikel 7, § 2, bedoelde criteria zijn (en het zijn dezelfde om een competentiepool te verwerven) de competenties van elke militair, volgens de personeelscategorie waartoe hij behoorde de dag voor de inwerkingtreding van die bepaling, waaronder (1) de kennis verworven ten gevolge van de met succes gevolgde basisvorming en, desgevallend, voortgezette vorming, (2) de kennis verworven ten gevolge van de met succes gevolgde niet-statutaire vormen en (3) de professionele ervaring gebonden aan, naargelang het geval, een vakrichting of een competentiepool. De inschrijving gebeurt op basis van de personeelsbehoeften van de Krijgsmacht. Voorts blijkt nog uit punt (a) van tabel I van de bijlage B bij het koninklijk besluit van 9 juli 2007: “[d]e officieren van elk korps en specialiteit van de landmacht, de luchtmacht, de marine en de medische dienst

[kunnen] eveneens in elke vakrichting ingeschreven worden volgens de criteria bepaald in artikel 7, § 2”.

10. De exceptie wordt verworpen.

VI. Onderzoek van het enig middel

Enig middel

Standpunt van de partijen

11. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan “van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen en machtsoverschrijding”.

In een eerste middelonderdeel zet hij uiteen dat model B (voetnoot 5) vermeldt dat de hiërarchische overheid het artikel van het wettelijk of reglementair voorschrift moet vermelden waarop de beslissing is gesteund, evenals (voetnoot 6) dat een nadelig advies moet worden gemotiveerd door zowel de wettelijke basis als de feitelijke redenen te vermelden. De bestreden beslissing wordt “in feite” enkel als volgt gemotiveerd: “De gevolgde vorming en opgedane ervaring zijn niet aan de VR ST gebonden.” Die motivering miskent de criteria die moeten worden gehanteerd bij de aanwijzing in een vakrichting. Ze gaat voorbij aan de vormingen die verzoeker heeft gevolgd en de ervaring die hij heeft opgedaan in de uitoefening van zijn functie van preventieadviseur hetgeen nochtans uitvoerig in zijn aanvraag werd verduidelijkt. Hij heeft gewezen op zijn erkenning als preventieadviseur ingevolge het feit dat hij beschikt over de vereiste academische vereisten in combinatie met een passende beroepservaring en de aanvullende vorming van preventieadviseur. Hij heeft tevens gewezen op het feit dat collega’s-preventieadviseur (C.S. en M.R.) wel werden ingedeeld in de vakrichting ST. De motivering is uiterst summier, ondanks het feit dat de inschrijving in een vakrichting gebeurt op basis van hetzij het korps/de specialiteit,

hetzij de uitgeoefende functie of de genoten opleiding in het domein van de betrokken vakrichting, en de bestreden beslissing voor verzoeker totaal geen rekening houdt met de uitgeoefende functie en de genoten opleiding, zodat de motivering niet afdoende is.

In een tweede middelonderdeel zet verzoeker uiteen dat de bestreden beslissing nog behept is met andere vormelijke gebreken: de beslissing verwijst naar een nota van 27 september 2012 die betrekking heeft op het scannen van evaluatienota's met het oog op hun bewaring in MEGADOC, zodat niet ingezien wordt hoe deze nota betrekking kan hebben op de bestreden beslissing. De beslissing werd bovendien door de Directeur Generaal Human Resources ondertekend vooraleer hij kennis had genomen van de aanvraag van verzoeker om ingeschreven te worden in een andere vakrichting. De bestreden beslissing dateert immers van 10 maart 2014, terwijl de aanvraag (model B) pas op 11 maart 2014 bij het directoraat-generaal toekwam.

12. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord in essentie wat de schending van de motiveringsplicht betreft, dat de vakrichting “Speciale technieken” een welbepaald en zeer specifiek diploma vereist zoals een diploma van *master* in de rechten of *master* in de psychologie. Uit de motivering van de bestreden beslissing “is duidelijk bedoeld dat verzoeker niet over de vereiste diploma’s beschikt, noch over de vereiste professionele ervaring voor de vakrichting ‘Speciale technieken’”. De gevolgde postacademische vorming tot en professionele ervaring als preventie-adviseur zijn immers niet aan de vakrichting “Speciale technieken” gebonden, maar wel aan de competentiepool “Milieu en preventie”. De bestreden beslissing heeft evenwel betrekking op de inschrijving in een vakrichting, en niet op het verwerven van een competentiepool. De motivering is dus wel degelijk afdoende “en dit zeker in hoofde van een officier waarvan toch mag verwacht worden dat hij enige kennis heeft van de situatie waarin hij zich bevindt.”

Wat de in het tweede middelonderdeel aangehaalde vormgebreken betreft, repliceert de verwerende partij dat de nota van 27 september 2012 waarnaar verzoeker verwijst er enkel toe strekt aan te geven dat de bestreden beslissing dient te worden gescand om haar op te nemen in het persoonlijk dossier van verzoeker zodat de kritiek van verzoeker feitelijke grondslag mist en, voorts, dat hij geen belang heeft bij dit (*sub*)middelonderdeel. Wat de kritiek betreft dat de bestreden beslissing dateert vooraleer verzoeker zijn aanvraag indiende, antwoordt de verwerende partij dat ook dit middelonderdeel feitelijke grondslag mist. Zij verduidelijkt in essentie dat verzoeker het model B (zijn aanvraag) heeft ondertekend op 10 januari 2014 dat ingeschreven werd bij de Divisie Beheer van de Algemene Directie Human Resources op 27 januari 2014 zodat de bestreden beslissing die genomen is op 10 maart 2014 wel degelijk is genomen na de door verzoeker ingediende aanvraag. Daaruit mag redelijkerwijze worden afgeleid dat ook het model B op die datum werd ondertekend aangezien alle stukken met betrekking tot eenzelfde dossier gezamenlijk aan de directeur-generaal Human Resources worden voorgelegd. Zij besluit dat ook dit (*sub*)middelonderdeel feitelijke grondslag mist en, voorts, dat verzoeker geen belang heeft bij het middelonderdeel.

13. In haar laatste memorie herhaalt de verwerende partij dat de motivering afdoende is omdat “uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk [is] bedoeld dat de verzoeker niet over de vereiste diploma’s beschikt, noch over de vereiste professionele ervaring voor de vakrichting ‘Speciale technieken’” en dat de gevolgde postacademische vorming en professionele ervaring van verzoeker “niet aan de vakrichting ‘Speciale technieken’ [zijn] gebonden”.

Beoordeling

14. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ verplichten de admini-

stratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

15. Hiervoor is gebleken (punt 6) dat het “vereiste” van een welbepaald specifiek diploma enkel kan worden afgeleid uit het in punt 8 genoemde intern document van de Algemene Directie Human Resources dat geen rechtsgrond kan bieden voor het uitsluiten van verzoeker uit de vakrichting “Speciale technieken”. Anders dan verzoeker voorhoudt verwijst de beslissing van 10 maart 2014 wel degelijk naar het koninklijk besluit van 9 juli 2007 in Ref 2, en dit met verwijzing naar de artikelen 6 en 7 van dat besluit. Verder wordt onder punt 3 van de bestreden beslissing gesteld: “In toepassing van Art 7 van Ref 2 wordt uw aanvraag in Ref 4 om in de vakrichting ST ingeschreven te worden NIET AANVAARD.”

De verwerende partij verwijst aldus naar artikel 7 van het koninklijk besluit van 9 juli 2007 doch zoals in punt 8 is gebleken kan in die bepaling geen verantwoording worden gevonden voor het voorbehouden van de vakrichting “Speciale technieken” aan bepaalde specifieke diploma’s. Een dergelijke exclusiviteit kan niet uit artikel 7, § 2 van het koninklijk besluit van 9 juli 2007 worden afgeleid. Immers, overeenkomstig die bepaling kan de militair in een vakrichting worden ingeschreven of een competentiepool verwerven op

grond van onder meer (“waaronder”) (1) kennis verworven ten gevolge van de met succes gevolgde basisvorming en, desgevallend, voortgezette vorming, (2) kennis verworven ten gevolge van de met succes gevolgde niet-statutaire vormingen of (3) een professionele ervaring gebonden aan, naargelang het geval, een vakrichting of een competentiepool. Hieruit volgt dat een militair in een vakrichting kan worden ingeschreven op basis van met succes gevolgde niet-statutaire vormingen en op basis van professionele ervaring gebonden aan een vakrichting of competentiepool. Dit blijkt ook uit artikel 6 van het genoemde besluit dat bij wijze van overgangsmaatregel in uitvoering van artikel 243 van de wet van 28 februari 2007 bepaalt dat de korpsen en specialiteiten opgesomd in de koninklijke besluiten van 5 oktober 1976 en 13 januari 2003 worden opgenomen in de vakrichtingen bepaald in artikel 2 overeenkomstig de tabellen I en II van bijlage B bij dit besluit doch met dien verstande dat de militair evenwel in een vakrichting kan worden ingeschreven, volgens de criteria bepaald in artikel 7, § 2 van datzelfde besluit.

Bij gebrek aan rechtsgrond die de vakrichting “Speciale technieken” exclusief voorbehoudt aan welbepaalde specifieke diploma’s is de door verwerende partij gegeven motivering niet afdoende.

16. Het middelonderdeel is in de aangegeven mate gegrond.

17. Wat de door verzoeker aangevoerde vormgebreken betreft, kan de verwerende partij worden bijgevallen dat niet ingezien kan worden welk belang verzoeker heeft bij het gegrond bevinden van zijn kritiek waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing ten onrechte verwijst naar de nota van 27 september 2012.

Voorts verwijst de bestreden beslissing van 10 maart 2014 naar de aanvraag van verzoeker van 10 januari 2014 (model B) zodat in ieder geval de beslissing genomen werd op basis van de aanvraag.

18. Het middelonderdeel mist, in zoverre ontvankelijk, feitelijke grondslag.

VII. Anonimisering

19. Verzoeker vraagt bij brief van 18 november 2015 om de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 10 maart 2014 van de Directeur-generaal Human Resources HRB-VR-MITS: 14-00107816, houdende weigering van de aanvraag tot toekenning van een andere vakrichting, evenals het model B waarin zij is hernomen.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 400 euro.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien april tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques